

πράϊαν γειτονοπούλκν, ὑπελόγισαν, ὅχι ὁμῶς καὶ ὅσα ἔπρεπε, καὶ συμφωνήσαντες πρὸς τὴν οἰκοκυρὰν τὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιποιήσεως, ἔδωκαν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν συνυπόσχεσιν.

— Λοιπὸν τὸ δωμάτιον τὸ κρατεῖτε, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Βέβαια καὶ τὸ κρατοῦμε, δὲν εἶνε ζήτημα...

— Ὁ ἕνας σας' γιατί ὅαν εἰσθε δύο, ἔχει ἄλλη περιποίησι.

— Ὁ ἕνας, ὁ ἕνας, τί λόγος.

— Τότε πρέπει νὰ μοῦ δώσετε καὶ τὸ καπάρο, νὰ μὴ μὲ γελάσετε. Τὸ 'ξέρω, εἰσάστε καθὼς πρέπει νέοι, μὰ ἔτσι τῶ-χει ἡ συνήθεια.

— Ἄς εἶνε, πάρε δέκα φράγκα.

— Καλὰ καὶ πότε θάρχετε ; Ἐμεῖς τὸρα θὰ τὸ σφουγγαρίσωμε καὶ ἀπὸ αὐ-ριο θὰ εἶνε ἔτοιμο.

— Αὐριον λοιπὸν θὰ κουβαληθῶ.

— Καλὰ. Ὡς τὸ καλὸ.

— Au revoir.

Ἄμα ἐξελθόντες ἔρριψαν βλέμμα ἐκδη-λωτικὸν ἀμφοτέρω πρὸς τὴν γείτονα νε-ανίδα, ὥσπερ λέγοντες : Ἐννοῖα σου καὶ ἔναν ἀπὸ 'μᾶς ποῦ θ' ἔνε γείτονας σου θὰ τὸν ἀγαπήσης...

Ποῦ νὰ μαντεύσω ὁ ταλαίπωρος ὅτι ὁ νέος μου γείτων θὰ εἶνε καὶ κιθαρω-δός ! Ἀπὸ τὸ πρῶν ποῦ θὰ σηκωθῇ, φο-ρεῖ τὸν κόκκινον λαιμοδέτην μὲ τὴν μό-νουδον κάμηλον, κτενίζει τὰ μαλλιά του, ἐξαπλόνων αὐτὰ μέχρις ὀφρύων, περιβάλ-λεται καὶ τὴν μελανὴν ἐνδυμασίαν του, πέρνει τὴν κιθάραν καὶ ἀρχίζει :

Μὴν ὑπερφηανεύσαι, θὰ πῆσῃ ἐπὶ τέλους,
Ἡ ἔπαρσις ἐξ οὐρανοῦ κατέρριψεν ἀγγέλους.

Καὶ δὲν μ' ἀφίνει νὰ μελετήσω, δὲν μ' ἀφίνει, ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ μεσημέρι καὶ ἀπὸ τὸ μεσημέρι πάλιν ἕως τὸ βράδυ.

— Ἰσως θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὴν κιθά-ραν του, εἶπα κατ' ἀρχάς. Ἀλλὰ δὲν ἐ-μάντευσα. Τὸ πρᾶγμα ἐπανελήφθη καὶ τὴν δευτέραν, καὶ τὴν τρίτην, ἐξηκολού-θησε μετ' ἐπιτάσεως, προκαλέσαν καὶ τῆς ἀντικρουθῆς γειτονοπούλας, ἐκτὸς τῆς καθήμερής της ἀντιφύσεως, καὶ τ' ἄσματος.

— Ἄς ἐξέρχῃ, ἔτσι ὑποφέρετε. Δὲν 'μπορῶ νὰ μελετήσω. Πρέπει νὰ κάνω παρατηρήσεις εἰς τὸν ἀδιακρίτον γείτονα μου.

— Ἐξέρχομαι τοῦ δωματίου μου καὶ βαίνω πρὸς τὸ ἰδικόν του. Ἐπὶ τῆς θύρας βλέπω κολλημένον τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

Κτυπῶ τὴν θύραν.

— Ἐμπρός, μοὶ λέγει.

Ἀνοίγω καὶ εἰσέρχομαι.

— Κύριε, Μαστραπόγλου, σεῖς, σπου-δαστῆς τοῦ δικαίου, ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε ὅτι εἶνε ὅλως διόλου ἀδικον νὰ μὴ μ' ἀ-φίνετε νὰ μελετήσω μὲ τὴν κιθάραν σας καὶ τὸ τραγουδί.

— Τὸ ὄνομά σας ; μ' ἐρωτᾷ.

— Αἰσωπος.

— Εἰσθε ὁ Αἰσωπος τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ; »

— Μάλιστα.

— Κύριε Αἰσωπε, λυποῦμαι πολὺ ἡ-θελα νὰ παύσω, ἀλλὰ τὸρα πειά, πρέπει νὰ συνοδεύσω καὶ τὴν ἀντικρουθὴν κυρίαν, ἡ ὁποία τραγουδεῖ ἀριστούργημα.

Καὶ μοῦ ἐδείκνυε τὸ κατέναντι παρὰ-θυρον.

Κύπτω, καὶ τὴν βλέπω πρὸ τοῦ παρα-θύρου μὲ τὸ κέντημά της, ἀπορούσαν διατί ἔπαυσεν ἡ κιθάρα καὶ τὸ ἄσμα.

Ἐφύγα ἐκεῖθεν μανιώδης.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, νὰ πάρῃ. Τό-ρα ποῦ 'βρῆκα δωμάτιο καθὼς πρέπει καὶ εἶχα στρωθῇ καὶ στὴν μελέτην, 'βρέθηκε 'κεῖ ἕνας κανταδόρος νὰ μὲ διώξῃ ; πρέ-πει νὰ φύγω ἀπὸ 'δῶ, δὲν 'μπορῶ νὰ κά-νω, εἶν' ἀδύνατον, ἀδύνατον. Πῶς νὰ με-λετήσω ! Πῶς νὰ μελετήσω !

Βέβαια τὸρα καὶ οἱ δύο τους θὰ ἦνε εἰς τὴν μανίαν τοῦ ἔρωτός των. Θὰ τραγου-δοῦν ὅλη τὴν 'μέρα. Ἀκοῦς ἐκεῖ. Καὶ νὰ ἐτοιμαζώμε νὰ δώσω ἐξετάσεις ! εἰς τὰ γενικά. Μὰ ποῦ ἀκούστηκε τέτοιο πρᾶγ-μα ! Ἡρθαν τ' ἄγρια...

Θὰ φωνάξω τὴν σπιτονοικοκυρά μου νὰ τῆς 'πῶ πῶς θὰ φύγω, θὰ φύγω.

— Σόρα Κάτε, ἔ ! σόρα Κάτε, σόρα Κάτε !

— Ἀμέσως. Ἐφθασα. Τί θέλτε ;

— Θὰ φύγω, σόρα Κάτε.

— Καὶ γιατί, ἀφέντη μου.

— Γιατί, λέει ; Δὲν ἀκοῦς ἀπὸ 'μέσα ἐκεῖνον τὸν λιμοκοντόρο τρίγκι τρίγκι ὅ-λην τὴν ἡμέρα ;

— Καλὰ λές, καὶ δὲν σ' ἀφίνει νὰ δια-βάσῃς ;

— Ἄμ δὲν μ' ἀφίνει, βέβαια. Καὶ τὸρα ἄρχισε καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ 'κεῖ νὰ τραγουδῇ καὶ 'κείνη.

— Μμ ! χαρὰ 'στὰ μοῦτρά της, τῆς πατσαβούρας. Δὲν κυττάει ἐκεῖ πέρα τὴν φτώχειά της. Καὶ θὰ φύγῃς λοιπὸν, παι-δάκι μου ;

— Ναί, ναί, δὲν 'μπορῶ νὰ κάνω ἄλ-λως.

— Κρίμα καὶ θὰ σὲ χάσω με ;

Μετὰ τετράμηνον, ἔτυχε νὰ διαβαίνω ἐκεῖθεν ὅλως τυχαίως. Εἶδα τὸ δωμάτιόν μου, δὲν ἤκουσα ἤχους κιθάρας καὶ ἀνα-μνησθεὶς ὅλων τῶν προτέρων ἡμερῶν ἐξε-νίσθην μεγάλως.

— Ἄς ἐρωτήσω, ἔτσι ἔτσι, Κάτε, ἐσκέ-φθην νὰ 'δῶ τί γίνεσθε ἐκεῖ ὁ φιλόμου-σος γείτων.

— Καλῶς τὸ παιδάκι μου, καλῶς τὸν κύριο Αἰσωπο. Τί γίνεσαι ; Εἶχα τὸσον καιρὸ νὰ σὲ 'δῶ.

— Ναί, κυρὰ Κάτε, εὐχαριστῶ. Μὰ δὲν μοῦ 'λές δὲν ἀκούω πειὰ κιθάρα, τί γίνεται ;

— Ἄχ ! παιδάκι μου, ἄφῃς' τα πειὰ γιατί 'βαρέθηκα. Καὶ δὲν τὰ μαθες ;

— Ὅχι, τί τρέχει ;

— Ἄμ' τὸν 'παντρέψανε, τὸν θεοπά-λαβο, τὸν 'παντρέψανε...

— Ποιός, ἐκείνη...

— Ναί, ἡ Λουλουδά. Τὸν 'πιάσανε, τὸρα κάμπουσας 'μέρας τ' ἀδερφιά της, ποῦ ἤθελε νὰ φύγῃ γιατί 'φοβότανε. Τοῦ εἶχε γράψῃ ὁ πατέρας του πῶς ἔρχεται. «Ἐ !» τοῦ λένε, «ποῦ πᾶς. Εἶνε πολὺ ἀργὰ πειὰ. Τὸρα τὸ κορίτσι... Ἡ ἀλή-θεια εἶνε πῶς ἄρχισε νὰ... λιγάκι, γιατί, 'ξέρεις, ἔμπαινε μέσα 'στὸ σπίτι τους καὶ τὴ νύχτα καὶ τοῦκναναν καὶ τραπέζια. Τὸν ἐφοβερίσανε, τοῦ 'βγάλανε, λέει, καὶ μαχαίρι. Ἐκεῖνη πάλι ἔβαλε τὰ κλάμ-ματα, ἐλιγοθύμησε καὶ τί νὰ κάνῃ, ἀναγ-κάσθηκε στανειό του καὶ τὴν στεφανώ-θηκε. Προχθές τὸ βράδυ, ἀκουα γέλοια καὶ βιολιὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της, καὶ τὸν παπᾶ - Στάθη, ἐκεῖνον τὸν θεῖό της, καὶ τὸν φώναζε : Ἡσαῖα, χόρευε ! Δὲν 'πέρασε 'μισὴ ὥρα, καὶ νὰ σου ἕνας γηραλέος καὶ ἀδύνατος καὶ μ' ἐρωτᾷ :

— Ἐδῶ κάθεται τὸ παιδί μου ὁ Τη-λέμαχος ;

— Ἄ ! ἐλόγου σου εἶσαι ὁ πατέρας, τοῦ λέω. Τί νὰ σοῦ κάνω, εὐλογημένε ; ἤρθες καὶ σὺ πολὺ ἀργά. Τὸ παιδί σου τὸρα κάθεται ἐκεῖ μέσα, ποῦ ἔχουνε γά-μους καὶ χαραῖς.

Καθὼς τᾶκουσε ἔβγαλε μιὰ φωνή, καὶ ἔπεσε 'ς τῆς σκάλας. Ἐτρεῖξα καὶ 'φώ-ναξα τὸν γιατρό, ποῦ κάθεται ἀντικρὺ μας, μὰ τὸν 'βρῆκε 'πεθαμένον τὸν φτω-χό : Ἦτανε πολὺ ἀργά.

Ὀκτώβριος, 1887.

Αἰσωπος

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώ-νοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησμένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχή Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπία*.

ΤΕΛΕΜΑΧΟΣ ΜΑΣΤΡΑΠΟΓΛΟΥ

Σπουδ. στῆς τοῦ Δικαίου